kaugele üle suure rohumetsa, mille kohal hõljusid ja sumisesid lendavate tiivuliste parved. Kiires lennus ligines nende aknakesele väike mesilane, sumisedes ise valjusti:

„Ära ruttu eest, muidu jääte ilma meest!“

Mesilane laskus auguäärele, tühjendas korvikestest õietolmu ja suust lõhnavat mett käigu siledale põrandale.

„Öelge kuningannale, et hommikune toit on kohal,“ sumises ta, ise kiiresti kadudes rohumetsa. See oli väike moonamuretseja mesilane Rohelise Päikese Maa lossiperele. Igal hommikul tõi ta neile värsket toitu ja kadus siis jälle virgalt tööle. Nukud ei tahtnud süüa, seepärast jalutasid nad ringi vahtides edasi.

„Jõudu tööle!“ soovis Peedu väikesele pruunile mardikale, kes hoolega puud näris.

„Mis sa siin nii virgalt töötad?“ küsis Malle pruunikuueliselt tööliselt. See vaatas küsijat uurivalt ja vastas siis:

„Mina olen ehitustööline Kooreüraskite suguharust. See loss on meie ehituskunsti kauneim saavu-

Rohelise PÃƒÂ¤ikese Maa, lk. 60